

ÎN CELE DIN URMĂ, AVEȚI CU TOȚII ACELAȘI CUGET

Menele pe datele de 6 și 7 Decembrie, R2877 - 15 Septembrie 1901, pag. 294

„În cele din urmă, fiți cu toții cu același cuget (în armonie - în unire), având compasiune unul față de altul; iubiți ca frații, fiți miloși, fiți amabili; nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; ci din contra, binecuvântând, știind că la aceasta ați fost chemați, ca să moșteniți binecuvântarea” - 1 Pet. 3:8, 9.

Armonie nu înseamnă asemănare. Mai curând înseamnă unitate a diversității: și acesta este înțelesul cuvântului Grecesc tradus prin „același gând” în textul nostru. Voința Domnului cu privire la poporul Său nu preconizează asemănare exactă, ignorând cu totul caracteristicile și însușirile individuale; ci din contra, diversitatea în armonie este mult mai de dorit decât o asemănare; precum de exemplu, unitatea armonioasă a celor șapte culori diferite constituie frumusețea curcubeului. La fel și în muzică: unul atinge o coardă la pian sau la organ și rezultatul este armonie, unitate - varietatea notelor produce melodia care nu poate fi obținută din nici una din ele, nici din uniformitatea aceluiaș conținut. Acesta este gândul pe care ni le dau cuvintele Apostolului cu privire la poporul lui Dumnezeu; ei au diferite temperamente și dispoziții și însușiri naturale și alchimia divină prin care umanul este transformat în spiritual, vechea minte în cea nouă, nu distruge cu totul elementele caracterului și a dispoziției, și nici nu este intenționată să le distrugă; ci este intenționată să înlătore de la fiecare zgura și imperfecțiunea și discordia, și astfel permite tuturor eventual să se unească și să se dezvolte într-un întreg armonios.

Cu toate acestea, Domnul nu se așteaptă ca această condiție de completă armonie, să fie atinsă de către poporul Său în clipa consacrării lor. Din contra, precum a indicat Apostolul în textul nostru, această armonie este mai curând rezultatul, glorioasa desăvârșire - decât începutul lucrării harului în poporul Domnului: el spune „în cele din urmă”, nu la început, trebuie să fim de același cuget - în armonie. Sunt necesari mulți ani în școala lui Christos, pentru ca discipolii Săi să crească astfel în har și în cunoștință și în iubire - înainte ca ei să atingă condiția glorioasă exprimată în textul nostru. chiar „în final”.

Apostolul Pavel sugerează că noi trebuie atât să creștem în har și în cunoștință, și în iubire, încât să atingem în inimă, în voință, statura omului perfect Christos. „Copilul” în Christos nu are statura de „bărbat”, și necesită la început laptele Cuvântului, și apoi „hrana tare”, ca să poată crește prin ea, și în cele din urmă să atingă condiția ideală reprezentată în textul nostru - o condiție de armonie cu Domnul și unul cu altul, ceea ce indică faptul că lucrarea harului a progresat bine - că ținta iubirii perfecte a fost bine atinsă în inimă, chiar dacă încă nu este posibil a o exprima în mod deplin în orice cuvânt și faptă a vieții.

Apostolul Pavel descrie această transformare a vieții, această creștere, spunând: „Fiți transformați prin reînnoirea minții voastre”, dar deși pentru a da această instrucțiune este necesar puțin timp, și nu este necesar mult de gândit pentru a fi de acord cu această instrucțiune, pentru a te conforma acestor instrucțiuni este necesară îndurare răbdătoare în facerea de bine - pentru a atinge deplin condițiile de transformare chiar în inimile noastre, astfel încât să *voim* bine, oricât de dificil n-ar fi pentru noi să *facem* întotdeauna corect. Și aici este dificultatea: mulți nu văd clar care sunt cerințele, și prin urmare trec prin viață ca prin labirint, cu nedumerire, cu îndoieli, cu frică, lipsindu-i odihna și pacea și binecuvântarea care ar trebui să vină dintr-o potrivită înțelegere și efort consistent.

Fără îndoială că toți au aflat faptul că cei care manifestă cel mai adânc interes în planul divin nu sunt totdeauna cei mai plăcuți și mai convenienți oameni din lume: frecvent ei sunt atât de combativi încât în mod continuu se mâhnesc pe ei înșiși cât și pe prietenii lor prin lipsă de înțelepciune sau prin dispoziția lor spre ceartă și dispută. Însăși calitatea pe care o menționează Apostolul în acest text ca „asemănarea în cuget” sau armonia, în mod special lipsește, natural, în dispoziția a majorității celor care devin deplin interesați în adevărul prezent. Și unii au fost înclinați în grabă să condamne doctrinele și să zică: „Acesta nu este spiritul pașnic a lui Christos. Unde este spiritul lui Christos acolo trebuie să fie iubire și armonie”. Astfel zice Apostolul: „În cele din urmă, fiți cu toții ded același cuget”. Și aceasta trebuie să fie păstrat în minte ca fiind rezultatul final al disciplinării și instruirii în școala lui Christos; prin atingerea din partea noastră a dispoziției spre armonie (în timp ce în același timp loiali și curajoși pentru adevăr) - putem cu siguranță măsura creșterea noastră în har, cunoștință și iubire.

Dorim să sugerăm o explicație a faptului de ce atât de mulți din poporul Domnului sunt dispuși spre combativitate. Dispoziția de ceartă este rezultatul unei mari combativități - greșit direcționată, exercitată în mod greșit. Combativitatea în sine însăși nu este o calitate rea. Din contra, este o calitate bună - o calitate care este de fapt indispensabilă pentru a atinge premiul pus în fața noastră în Evanghelie. Cei cărora le lipsește combativitatea, le lipsește fermitatea; le lipsește abilitatea de a trăi o viață dreaptă, în condițiile prezente; ei sunt ca o corabie pe râu care n-are vâsle, nici cârmă, nici propulsor. Ei nu pot face nimic mai mult decât să plutească duși de curent, deoarece le lipsește aparatul care să-i facă în stare să se împotrivescă. Sunt mulți oameni buni, foarte buni, cărora le lipsește fermitatea, caracterul, combativitatea, și care nu pot pricepe nimic mai mult decât să plutească împreună cu curentul popular; și aceștia deseori sunt considerați ca „sfinți” în timp ce de fapt ei nu sunt nimic de felul acesta. Ei nu sunt nici măcar materialul din care Domnul își alege „sfinții” Săi. Ei nu sunt potriviți pentru scopurile Sale de sub chemarea prezentă a acestui veac Evanghelic; căci toți cei ce sunt chemați acum să facă parte din Biserica aleasă sunt chemați să fie „învingători”, chemați să fie victorioși; chemați să se împotrivescă curentului popular; chemați să lupte lupta bună a credinței și ascultării; și cei cărora le lipsește totalmente fermitatea, combativitatea, caracterul, nu este posibil să se conformeze acestor condiții, și nu sunt în alergare.

Deci, dacă cineva din cei care au îmbrățișat adevărul, și care au fost atinși și atrași de adevăr spre consacrare față de Domnul, au simțit uneori perversitatea dispozițiilor lor naturale - dispoziția de combativitate, de ceartă, și s-au simțit descurajați în această privință, fie ca aceștia să mulțumească lui Dumnezeu și să se încurajeze. Să înțeleagă că însăși această dispoziție constituie un calificativ pentru înrolarea și serviciul sub conducerea Căpitanului mântuirii noastre - cu toate că un astfel de serviciu va însemna aducerea acestei dispoziții contrare în deplin acord cu spiritul iubirii, care, în cele din urmă, va însemna că dispoziția de ceartă va fi subjugată, și combativitatea va fi îndreptată în altă direcție - în direcția cea bună.

Dar în timp ce extragem tot curajul posibil din gândul că Domnul dorește și caută și cheamă o clasă luptătoare de „învingători”, care nu pot fi învingători decât dacă este ceva de cucerit, și care nu pot cuceri decât dacă posedă ceva din spiritul de combativitate, de cucernicie, cu toate acestea, să ne luăm în mâini, și să ne dăm seama că calitatea bună a combativității în orice instanță a fost folosită greșit, și că din moment ce ne înrolăm ca ostași ai Crucii lui Christos combativitatea noastră trebuie să fie îndreptată în direcții noi. Trebuie mai întâi de toate să învățăm că combativitatea noastră nu trebuie să o folosim față de Domnul, încât să ne opunem Domnului; ci că, din contra, trebuie să facem o deplină supunere a gândurilor, cuvintelor și a conduitei noastre Lui. Trebuie să ținem minte că combativitatea nu trebuie să fie folosită față de frați; căci dacă luptăm contra fraților, luptăm împotriva lui Dumnezeu, împotriva adevărului, împotriva membrilor tovarăși din aceeași companie. În loc de a ne lupta împotriva fraților, trebuie să-i iubim, și să ne luptăm pentru ei, în același fel cum trebuie să ne luptăm pentru Domnul și pentru Adevăr. Trebuie să ne mai aducem aminte, că combativitatea noastră nu trebuie să fie exercitată împotriva prietenilor noștri, sau a vecinilor noștri, sau împotriva lumii în general. Nu; toți aceștia au o mulțime de lucruri cu care să se lupte în afara opoziției noastre. Din contra, ei au nevoie de simpatia noastră, de ajutorul nostru, ei au nevoie de încurajarea noastră, ei au nevoie de tot ce le putem acorda în direcția ridicării.

LUPTÂND LUPTA BUNĂ A CREDINȚEI

1 Tim. 6:12

Cum atunci, și împotriva la ce trebuie să ne exercităm noi combativitatea noastră, încât ea să fie bine direcționată spre plăcerea Domnului și în serviciul cauzei Sale? Răspundem, că combativitatea noastră, trebuie să fie îndreptată împotriva păcatului, și exercițiul acesteia trebuie să înceapă cu noi înșine: lupta împotriva noastră înșine este cea mai mare bătălie, și avem Cuvântul Domnului în această direcție că „cel ce-și controlează spiritul (mintea sa, voința) este mai bun decât cel ce cucerește o cetate”, deoarece acesta în acea măsură a învățat să exercite combativitatea unui adevărat caracter în direcția corectă, în direcția stăpânirii de sine. Doar după ce avem experiență considerabilă în luptă împotriva păcatului și egoismului din noi înșine, în scoaterea bârnei din ochiul nostru, în subjugarea mâinii, răutății, urei și vrajbei din inimile și carnea noastră - doar atunci, și prin intermediul acestei lupte și experiențe severe, vom fi pregătiți să ajutăm frații, și să ajutăm vecinii noștri în dificultățile lor - să-i ajutăm să învingă asalturile și slăbiciunile lor.

Oricine începe cu lupta împotriva păcatelor altora înainte ca să întreprindă o curajoasă luptă împotriva slăbiciunilor și greșelilor proprii, face o mare greșală. Acesta are nevoie de *umilință* și *compătimire* ca să-i ajute pe alții să-și lupte bătăliile lor, și acestea nu pot fi obținute fără ca mai întâi să lupti împotriva ta însuși și fără de a învăța a aprecia cât de puternic este dușmanul căruia trebuie să ne împotrivim, și cât de complet este înrădăcinat păcatul și egoismul în toate fibrele cărnii. Acesta are nevoie chiar și de a fi învins în unele din aceste bătălii cu sine cu scopul de a avea o clară apreciere a incapacității sale proprii de a învinge și ca astfel să-l foațeze să meargă la tronul harului ceresc pentru a obține îndurare spre ajutor. El are nevoie de aceasta, deoarece, precum a spus Apostolul, atunci când suntem slabi suntem tari; și când suntem tari în încrederea în sine, și prin urmare neglijăm să mergem la Domnul, atunci suntem slabi și expuși la eșecuri în bătălie, și să fim învinși de adversar - Ev. 4:16; 2 Cor. 12:10.

Toți cei care au ceva experiență în această direcție, și care au învățat cum și unde să-și direcționeze energiile sale combative, află că există un mare teren de acțiune pentru a exercita orice părțică de combativitate pe care o posedă. (1) În sine, în mod continuu; precum declară Apostolul, : „Îmi țin trupul în frâu, și-l țin în stăpânire; ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, să fiu dat afară” (1 Cor. 9:27). O cât de multă energie și cât de multă persistență în lupta bună a credinței și a loialității față de Domnul, este necesar pentru cucerirea de sine: „aducând orice gând (și atât cât este posibil, orice cuvânt și faptă) în robia ascultării de Christos” (2 Cor. 10:5). Este mare câmp de lucru pentru combativitate; mare câmp de lucru pentru toată contraversa și împotrivirea pe care o vrem; împotrivire la păcat și la voința proprie, împotrivire la voința cărnii și opoziția față de ea la orice pas - omorând-o, distrugându-i afecțiunile și dorințele. Nu e de mirare că Apostolul vorbind despre experiențe prezente vorbește ca despre o luptă; nu e de mirare că el ne spune că noi trebuie să fim pregătiți să îndurăm greutate ca buni ostași ai Domnului Isus Christos.

(2) Din moment ce victoria asupra sa este obținută, și din moment ce noua minte a pus limite în orice părțică a trupului cucerit, pentru a se păzi de ridicare de revoltă a acestuia, pentru a-l ține în supunere față de Împăratul împăraților și Regele regilor - numaidecât toate energiile rămase care pot fi reținute din stăpânirea de sine vor găsi ample ocazii de utilizare în lupta pentru Domnul, lupta pentru frați, lupta pentru adevăr, lupta contra erorii, lupta împotriva tuturor vicleniilor diavolului: „căci nu suntem în ignoranță de uneltirile sale”, precum declară Apostolul.

(3) Pe măsură ce ochii înțelegerii noastre au fost deschiși, mai tare și mai tare, vedem marele conflict ce progresa în toată lumea între dreptate și păcat, între Domnul nostru și dumnezeul acestei lumi și reprezentanții săi orbi, care în mod ignorant gândesc că fac un serviciu lui Dumnezeu și care deseori sunt găsiți că luptă împotriva adevărului și împotriva adevăraților ostași ai Crucii, frații lor, chiar la fel cum a fost și în cazul lui Pavel. Ne aducem aminte cum el, fiind Saul din Tars, persecuta Biserica, folosind în mod greșit combativitatea sa într-o direcție greșită. Ne aducem aminte cum Domnul I-a zis pe cale: „Saul, Saul, de ce mă persecuți?” - De ce lupti împotriva lui Dumnezeu, împotrivindu-te adevărului și cauzei acestuia? În cazul lui Pavel vedem cât de degrabă el a devenit cel mai viteaz ostaș al crucii, îndată ce ochii înțelegerii lui au fost deschiși, ne ezitând a preda viața sa în serviciul Domnului și a fraților, cărora li se împotriva odată în mod ignorant.

Aceeași combativitate care a făcut din Pavel un violent persecutor ulterior l-a făcut cel mai viteaz dintre apostoli în apărarea adevărului. Și la fel a fost și cu alți Apostoli. Cei care au avut cea mai mare măsură de combativitate în mod natural, atunci când aceasta a fost direcționată pe căile potrivite, au devenit prin urmare cei mai puternici și cei mai viteji pentru adevăr. Petru de exemplu, plin de combativitate, și la început împiedicat în mod serios de ea, gata ca în apărarea Domnului să taie urechea servitorului marelui preot, a fost foarte curajos ulterior în folosirea talentelor sale spre lauda Domnului. Iacov și Ioan, alții doi special favorizați și recunoscuți de către Domnul, și folosiți în mod special în serviciul adevărului, au avut dispoziție combativă, într-atât de mult, încât erau cunoscuți ca „fii tunetului”, și ei au fost aceia care au fost atât de înflăcărați față de Samariteni care au refuzat să-l primească pe Domnul în cetatea lor, și care erau atât de plini de iubire și zel pentru Învățător încât au zis: „Doamne, vrei să chemăm să vină foc din cer să-i nimicească acești oameni și cetatea lor?”. Ei aveau combativitatea, ei aveau curajul, ei aveau zelul; dar ei n-au învățat încă cum să le direcționeze, și astfel a sugerat și Învățătorul când a spus: „Nu știți de ce spirit sunteți conduși. Fiul Omului a venit nu ca să nimicească viețile oamenilor, ci ca să-i salveze”. Încetul cu încetul, când au fost unși cu spiritul sfânt la Cinzecime, și când au învățat treptat de ce spirit ei sunt conduși (de ce spirit a fost condus Învățătorul, și de ce spirit ei trebuie să fie conduși ca ucenici ai Săi) ei au înțeles mai bine cum combativitatea și zelul lor

trebuiau să fie folosite. Și după aceea îi vedem ostași loiali ai crucii, ne fugind de primejdie, îndurând greutatea ca buni ostași ai Domnului Isus Christos, chiar până la moarte.

Această combativitate naturală consacrată lui Dumnezeu, și corect direcționată prin spirit, l-a făcut pe Petru și pe un altul, când au fost amenințați, și li s-a poruncit de către Sanhedrid să nu mai predice în numele lui Isus, să se împotrivescă cu curaj acestei restrângerii ilegale asupra libertăților și drepturilor lor ca evrei, sub Lege, și să fie ascultători vocii chemării cerești, și să declare: „Dacă este mai corect în față lui Dumnezeu, să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu, judecați voi. Dar noi nu putem vorbi decât despre lucrurile pe care le-am văzut și autizat” (Fapte. 4:19-20). Domnul știa pe cine a ales ca apostoli ai Săi, și noi vedem clar că un om slab, ezitant, inert n-ar fi servit cauza așa precum au făcut-o aceia pe care i-a ales Isus. Și este destul de rezonabil să susținem că Domnul în mod similar de-a lungul acestui veac, caută și alege caractere puternice, cei care au curajul să facă ceea ce este corect; care au curajul să întâmpine privirea încruntată a lumii și disprețul și batjocura ei, persecuția ei datorită fidelității față de Domnul și față de frați. Aceasta este învingerea - și oricine dacă își dă seama că îi lipsește în orice măsură aceste calități, aceștia să cultive această combativitate în această direcție potrivită - să se lupte cu slăbiciunea, cu păcatul, cu slujirea la acele lucruri care sunt contrare Domnului și Cuvântului Său.

CREDINȚA ȘI MESAJELE LA FEL ESENȚIALE

Dar combativitatea una singură n-ar fi suficientă. Pentru a folosi combativitatea în mod corect este nevoie în mod proporțional și de credință. De aceea, auzim cuvintele Domnului nostru: „Ceea ce obține victorie asupra lumii, este credința voastră”. Credința în Domnul trebuie să fie puterea care să miște poporul Său și să-i însuflețească. Nu credința în crezuri, nu credința în oameni, nu credința în sine însăși, ci credința în Domnul și în făgăduințele Sale nespuse de mari și scumpe. Precum cârma vaporului reprezintă combativitatea sa, prin care se luptă și împinge valurile, și astfel este în stare să meargă împotriva curentului, la fel puterea aburului la vapor, prin motorul său, reprezintă credința, care trebuie să fie în spatele combativității, pentru a putea exercita combativitatea - să ne facă în stare să îndurăm greutatea, să ne direcționeze în lupta bună a credinței și să sperăm la răsplata pe care s-o obținem.

În același fel combustibilul și cazanul generând aburul reprezintă Cuvântul și providențele lui Dumnezeu, care produc în noi cauza, puterea credinței care ne însuflețește în rezistența la curent. Făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale Cuvântului divin ne-au fost date ca bază a credinței - ca și combustibil dat pentru a produce puterea în noi de a *dori* și de a *face* buna plăcere a lui Dumnezeu (Fil. 3:12). Și prin urmare aceste făgăduințe îndurătoare nu trebuie neglijate; ele trebuie să fie folosite în mod continuu și trebuie să fie în continuu în noi ca să ne însuflețească. Și energia trebuie să fie aplicată, și trebuie să progresăm în mod proporțional împotriva cursului acestei lumi, dacă dorim să obținem condițiile glorioase la care am fost chemați.

În timp ce ar trebui să ținem minte întotdeauna (căci de altfel vom fi descurajați), că obținerea controlului asupra spiritelor noastre, asupra minților noastre, și aducerea acestora în deplin acord, deplină armonie cu Domnul, și, atât cât este posibil, în acord cu toți din poporul Domnului care sunt în acord cu El, trebuie să fie „în cele din urmă”, cu toate acestea nu trebuie să amânăm dorința noastră de a ajunge acea dezvoltare finală și măreață la care Apostolul ne îndeamnă în textul nostru. În mod continuu trebuie să avem aceasta înaintea noastră ca standartul, idealul, ținta, și deși putem cădea din timp în timp, dacă suntem în mod corect antrenați în această direcție vom fi mai puternici ca rezultat al oricărei căderi; deoarece fiecare eșec ne va arăta mult mai clar decât am putut discerne anterior punctele slabe ale caracterului nostru, care rezultă în mod natural din căderea noastră. Și dacă fiecare punct slab ar fi notat cu atenție și păzit potrivit în ceea ce privește viitorul, încetul cu încetul, prin harul lui Dumnezeu și sub direcția marelui nostru Învățător, prin Cuvântul și exemplul Său, și prin conducerile providențiale, vom ajunge la acea condiție discretă, acea condiție armonioasă, care se va potrivi expresiei textului. Și pentru aceștia, când vor privi înapoi, chiar eșecurile care ulterior sunt recunoscute, aducând o mai mare întărire împotriva uneltirilor Adversarului și a slăbiciunilor cărnii, pot fi văzute ca fiind supravegheate de către Domnul pentru binecuvântarea noastră conform promisiunii sale că toate lucrurile vor lucra împreună spre binele celor care Îl iubesc.

Pe măsură ce *în cele din urmă*, atingem armonia într-o măsură tot mai mare și mai mare - până la gradul de supunere a dispozițiilor noastre naturale de împotrivire, acordând în mod treptat aceste tendințe combative cu

Domnul și Cuvântul Său, și Spiritul Său, și în acord cu cei care sunt ai Lui, ostașii tovarăși în această bătălie pentru dreptate, condiția noastră va fi cea pe care o descrie aici Apostolul; și anume - vom avea compasiune unul față de altul. Ne vom aștepta să vedem și vom vedea „frații” sforțându-se să pună stăpânire pe sine și vom fi compătitori, miloși; astfel încât dacă ei vor greși prin slăbiciunea cărnii, vom fi bucuroși să restabilim pe un atare cu spiritul blândeței, aducându-ne aminte de asemenea ca nu cumva să fim ispitiți și noi (Gal. 6:1). Îi vom iubi așa cum trebuie să se iubească frații - din inimă, deplin, o astfel de iubire și o astfel de simpatie, o astfel de compasiune, care ne va conduce să facem totul ce este în puterea noastră pentru a-i ajuta; în mod special în ceea ce privește ajutorul spiritual, în învingerea păcatului, și în creșterea în har și cunoștință și iubire; dar, cu toate acestea, de asemenea și în afacerile temporale atât cât avem ocazie, atât cât este posibil pentru noi.

Această compasiune și iubire frățească printre frații spirituali, chiar și în privința lucrurilor temporale, cu siguranță nu poate fi mai mică ca cea care este între frații naturali. Cu adevărat, deoarece relația spirituală este mai înaltă, mai nobilă, mai mare din cele două, fără a reduce nimic de la iubirea și obligațiile față de frățietatea naturală, aceasta implică că spiritualul va apela la noi cu mult mai puternic, astfel încât vom face totul pentru un frate în Christos în afaceri temporale la fel cum am face pentru orice frate pământesc - și mult mai abundent. Apostolul pune acest standart, spunând că noi trebuie să: „facem bine la toții oamenii atât cât avem ocazii, în special celor din casa credinței”.

Aceasta de sigur nu înseamnă că trebuie să fim neglijenți față de cei care sunt cei mai apropiați, din casa noastră, și față de care avem responsabilități speciale; dar aceasta înseamnă că în afară de acestea, frații spirituali ar trebui să aibă locul întâi în inimile noastre și în simpatiile noastre și în iubirea noastră, și în toate ce ar putea implica acestea în ceea ce privește împărtășirea cu ei a bunurilor spirituale și temporale de care ne bucurăm, conform necesităților lor. Cei care au atins această condiție de armonie din inimă cu Domnul și cu planul Său de har vor avea o astfel de experiență în ajungerea la această poziție încât aceasta îi va face compătitori față de alții - înțelegători în dificultățile și încercările altora; și aceasta îi va face „amabili”, politicoși, „moderați față de toți”.

Cu un cuvânt, conform standartului Scriptural, Biserica aleasă trebuie să fie cel mai lustruit, cel mai delicat, cel mai politic, cel mai generos, cel mai blând popor din toate popoarele lumii - și toate acestea trebuie să fie în sensul cel mai absolut; nu numai în sensul unei forme pe dinafară și a unei aparențe de amabilitate, blândețe, etc, atât de comună în lume; ci trebuie să fie o blândețe, o amabilitate, care izvorâște din inimă, care izvorâște dintr-o apreciere a spiritului Domnului și a spiritului adevărului, spiritului iubirii, de asemenea și spiritului dreptății. Este un mare lucru să învățăm să fim drepiți în toate, și în toate afacerile noastre să facem altora așa precum am dori ca alții să ne facă nouă; ca să le acordăm lor aceleași libertăți de care noi singuri am dori să ne bucurăm. Cu adevărat, legea lui Dumnezeu este o lege minunată, și cu adevărat poporul care este învățat de Domnul și antrenat în armonie cu voința divină, trebuie să fie un popor deosebit, zelos pentru fapte bune.

Oamenii combativi (atât timp cât sunt în carne) întotdeauna vor simți o dispoziție de a se răzbuna; dar cei care au învățat de la Domnul lecția stăpânirii de sine, și care și-au dezvoltat blândețea și amabilitatea frățească și compasiunea, prin acestea vor fi pregătiți să realizeze cerințele textului nostru - să nu întoarcă rău pentru rău, sau ocară pentru ocară. Și privind spre Domnul ca la model vor vedea cum a fost cu el: „Când a fost ocărât n-a răspuns cu ocară”. Aceasta nu este de aceea că dușmanii Săi au găsit în El ceva ce ar putea fi în mod destul de potrivit și drept ocărât sau vorbit de rău, nici deoarece vrăjmașii Săi erau atât de aproape de perfecțiune încât El nu putea găsi nimic de ocară sau de vorbit de rău în ei; ci deoarece El a fost atât de plin de supunere față de voința divină încât a fost în stare să ia batjocurile și ocările poporului, și să le ducă pe acestea cu umilință și răbdare, și să-și aducă aminte că *chiar la aceasta a și fost chemat*, ca să îndure cu răbdare și să învețe lecțiile, și să se dovedească pe sine credincios, și să dezvolte și să demonstreze caracterul Său adevărat, și să simtă și să manifeste compasiunea Sa față de popor, în orbirea și ignoranța lor, și iubirea Sa față de ei.

Și la fel trebuie să fie și cu noi pe măsură ce creștem în asemănarea în caracter cu Domnul nostru. Noi de asemenea vom fi mai puțin dispuși să răspundem cu ocară celor care ne ocărăsc, și să bârfim pe cei ce ne bârfesc. De asemenea vom fi gata să suferim pierderea tuturor lucrurilor, și să facem aceasta cu bucurie; da, chiar să ne bucurăm în încercările și dificultățile timpului prezent, știind, așa precum declară Apostolul, că toate acestea lucrează împreună pentru noi o greutate veșnică de slavă. Observăm aici armonia dintre declarația lui Petru în această direcție cu cea a Domnului nostru: „Binecuvântați pe cei ce vă blastămă, binecuvântați și nu blestemați” (Fil. 3:8; 2 Cor. 4:17; Mat. 5:44; Rom. 12:14). Deci Apostolul zice că noi trebuie mai bine să răspundem cu binecuvântare. Dacă n-am ajuns încă la acest înalt standart care este la sfârșitul cursei noastre,

care este ținta iubirii perfecte, unde să iubim pe vrăjmași și suntem gata și doritori și nerăbdători să-i binecuvântăm, să-i ajutăm, să dorim ridicarea lor din întuneric și degradare, și să le dorim și să le facem tot ceea ce putem în armonie cu acestea, și cu planul divin, să nu ne descurajăm; dar să depunem efort ca cât de curând posibil să putem atinge acest punct, care este ținta caracterului perfect. Căci, precum zice Apostolul: „la aceasta am fost chemați, să moștenim binecuvântarea”.

MOȘTENIREA BINECUVÂNTATĂ PENTRU CARE SUNTEM ÎN PREGĂTIRE

Noi am fost chemați să fim o Preoție Împărătească, sub Isus, Marele Preot Împătaesc al mărturisirii noastre. Suntem instruiți în Scripturi că această preoțime împărătească trebuie să fie mijlocul lui Dumnezeu de-a lungul veacului Milenar pentru aducerea binecuvântării omenirii, și „la aceasta am fost chemați” ca să putem fi potriviți pentru această preoție. Apostolul ne spune că pentru pregătirea Domnului nostru Isus și pentru testarea sa pentru a se potrivi poziției de mare preot, a fost necesar ca el să fie ispitit, încercat, și să fie supus să sufere, astfel ca atunci când va veni timpul pentru exercitarea autorității și puterii oficiului Său, El să poată fi un mare preot îndurător și credincios. În același fel este necesar ca toți cei care vor face parte din această Preoție Împărătească să aibă astfel de experiențe acum care vor dezvolta în ei în același fel aceste principii ale adevărului, dreptății - astfel de experiențe care să-i conducă spre a iubi dreptatea și a urâ nedreptatea, astfel de experiențe în lupta cu sine și în obținerea controlului (cel puțin atât cât este posibil în ceea ce ține de minte, de voință) care îi vor face victorioși și care vor dezvolta în ei aceste haruri ale spiritului menționate de către Apostol, amabilitatea frățească, compasiunea, îndurarea. Toate aceste calități vor fi necesare pentru lucrarea cu lumea de-a lungul veacului Milenar. Ei vor fi preoți îndurători și credincioși, *deoarece* ei vor ști cum să simpatizeze cu lumea sărmană în condiția sa căzută, și cum să facă îngăduințe pentru diferitele lor eforturi spre recăpătarea perfecțiunii care va fi stabilită atunci prin procesul restabilirii.

Vom fi regi în același timp și preoți. Ca regi, vom fi înzestrați cu putere să guvernăm lumea. Aceasta va fi o ulterioară folosire în mod potrivit a combativității; dar noi nu suntem potriviți și nici pregătiți să guvernăm lumea în timpul prezent; și prin urmare Domnul își îndeamnă poporul său spre așteptare, și să tânjească și să se roage ca sa vie Împărăția Sa, și ca voia Sa să se facă - ca să fie înzestrați cu putere și autoritate cerească. Acești împărați „aleși” și preoți vor fi cu totul calificați să-și exercite puterea cu moderație, căci atunci ei vor avea corpuri noi care vor fi în perfect acord cu noile minți; noile minți care acum se dezvoltă, disciplinează și sunt aduse la acel standart al iubirii perfecte, care este plină de îndurare, compasiune, amabilitate frățească și armonie. Cât de necesar dragi frați, este deci să învățăm aceste lecții, dacă dorim să fim pregătiți să fim folosiți în gloriosul serviciu al Împărăției care atât de curând va fi stabilită.